

Élő Víz

Ha te kérénd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2015. február 1.
Évközi 4. vasárnap

Krisztus személye

A kereszténység kezdetén egy személy, Jézus Krisztus, és nem egy elméleti tanítás vagy egy könyv áll.

Nem kitalált személy ő, hanem egy valóságos, akinek élete, halála és új élete a feltámadás által közvetlen módon megtapasztalható volt kortársai számára. Tanítása és cselekedetei azt jelezték, hogy nem csupán valóságos ember ő, hanem valóságos Isten is, aki új tanításával és rendkívüli cselekedeteivel, azaz csodáival lenyűgözte az embereket. Tanítása és cselekedetei egyesekből irigységet, gyűlöletet, gyilkos szándékot váltottak ki, miközben mások odaadóan hallgatták tanítását és hit ébredt bennük.

Valódi ember volt ő, aki hozzánk hasonlóan a Föld nevű bolygón élt, s aki sokféle módon megtapasztalta az emberi élet végességét, korlátozottságát, főként halálában. Az öröm és a fájdalom, a boldogság és a sírás éppúgy életének része volt, mint bármelyikünké. Egyedül a bűn nem jellemezte őt, mert szentségével ellentétes, de emberségében mindenben hasonított hozzánk. Mindemellett az emberek, főként tanít-

ványai, illetve azok, akik közel kerültek hozzá, megéreztek, hogy mégsem egészen olyan ember, mint a többi földi halandó. Megtudták, hogy Istentől, a mennyei Atyától jött. Nem felsőbbrendű ember, hanem új ember, akinek személyében Isten megmutatta, hogy mit vár minden embertől. Az emberek megéreztek, hogy Jézus valóságos Isten, hiszen úgy tanított, ahogyan más emberek nem, és olyan dolgokat tett, amelyekre senki más nem volt képes.

Ezt a tapasztalatot írja le a mai vasárnap evangéliuma. A jelenet Kafarnaum városában játszódik. A szombati istentisztelet alkalmával Jézus tanítja az embereket. Tanításának tartalmát nem jegyzi le e helyen Márk evangélista, inkább annak fogadtatására figyel. Az emberek csodálkoznak, mert Jézus „úgy tanít, mint akinek hatalma van és nem úgy, mint az írástudók” (Mk 1,22). Csodálkozásuk tovább fokozódik, amikor azt látják, hogy Jézus kiűzi a gonosz lelket egy emberből. Érdekes, hogy miközben az emberek most még csak csodálkoznak és meglepődnek, mert nem sejtik, hogy Jézus isteni erővel rendelkezik, az embert megszállva tartó gonosz már ismeri őt, személyében felismeri az „Isten Szentjét.”

A szabadító

A mikor az evangéliumokban megszállottságról olvasunk, akkor a gonosz befolyásán túlmenően gondolhatunk mindarra, aminek az uralma alá veti magát az ember, s ami lelki kárára lehet.

Amikor valaki megengedi azt, hogy a hatalom, a vagyon, a teljesítmény vagy más túlzottan felmagasztalt világi érték határozza meg életét, akkor tulajdonképpen kizárja Istent. A „megszálltság” azt jelenti ekkor, hogy az illető ezekhez kötődik s nem Istenhez, azaz nem Istentől várja a boldogságot. A szabadítást Jézus hozta el számunkra. Aki megszabadul a gonosztól és a bűntől, az megkapja a lehetőséget, hogy közösségre lépjen Istennel, ő legyen életének irányítója.

Az üdvösség felé

Urunk, Jézus, te boldogoknak nevezted azokat, akik hallgatják és megtartják tanításodat.

Mi is abban találjuk meg boldogságunkat, hogy nyitott szívvel hallgatjuk, és életünkben megvalósítjuk mindazt, amit tanítasz nekünk. Nem csodálkozni vagy álmélnodni akarunk szavaidon, hanem megtenni azt.

Urunk, a te szavad szabadítson meg mindattól, ami a múlthoz köt vagy a bűn mélységébe húz! Tanításod indítson el az üdvösség felé! Segíts, hogy rátaláljunk Isten szeretetére, aki üdvösségünket akarja. Emberi létünk fontos eleme az, hogy törekedjünk arra, hogy Isten gyermekei legyünk, neki engedelmesskedjünk és neki tetsző módon éljünk.

Évközi 4.
vasárnap

MTörv 18,15-20
1Kor 7,32-35
Mk 1,21-28

Hétfő, Urunk
bemutatása

Mal 3,1-4
Lk 2,22-40

Kedd

Zsid 12,1-4
Mk 5,21-43

Szerda

Zsid 12,4-7.11-15
Mk 6,1-6

Csütörtök

Zsid 12,18-19. 21-24
Mk 6,7-13

Péntek

Zsid 13,1-8
Mk 6,14-29

Szombat

Zsid 13,15-17. 20-21
Mk 6,30-34

Évközi 5.
vasárnap

Jób 7,1-4.6-7
1Kor 9,16-19.22-23
Mk 1,29-39